

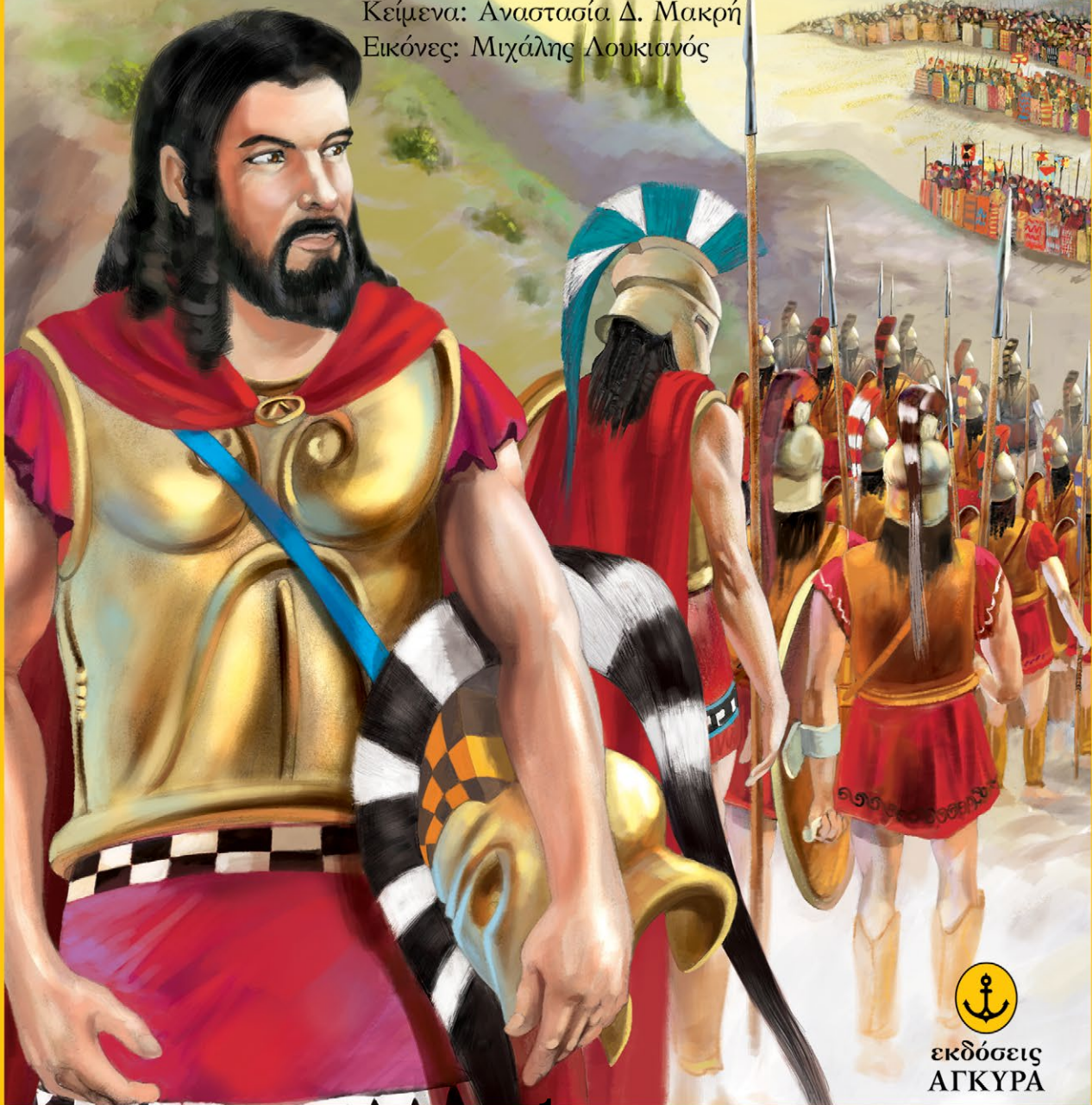
ΑΓΑΠΗ ΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ
ΓΗΗΡΟΦΟΡΙΕΣ
ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ

Οι 300 του Λεωνίδα

και οι επτακόσιοι Θεσπιείς

Κείμενα: Αναστασία Δ. Μακρή
Εικόνες: Μιχάλης Λουκιανός

εκδόσεις
ΑΓΚΥΡΑ

ΑΓΑΠΩ ΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ

Οι 300 του Λεωνίδα

και οι επτακόσιοι Θεσπιείς

Κείμενα: Αναστασία Δ. Μακρή
Εικόνες: Μιχάλης Λουκιανός

Επιστημονικός σύμβουλος έκδοσης
Ξανθή Προεστάκη
Δρ Αρχαιολογίας και Ιστορίας της Τέχνης

UNDER THE AEGIS OF

United Nations
Educational, Scientific
& Cultural Organization

ΟΜΙΛΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ UNESCO ΝΟΜΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ & ΝΗΣΩΝ

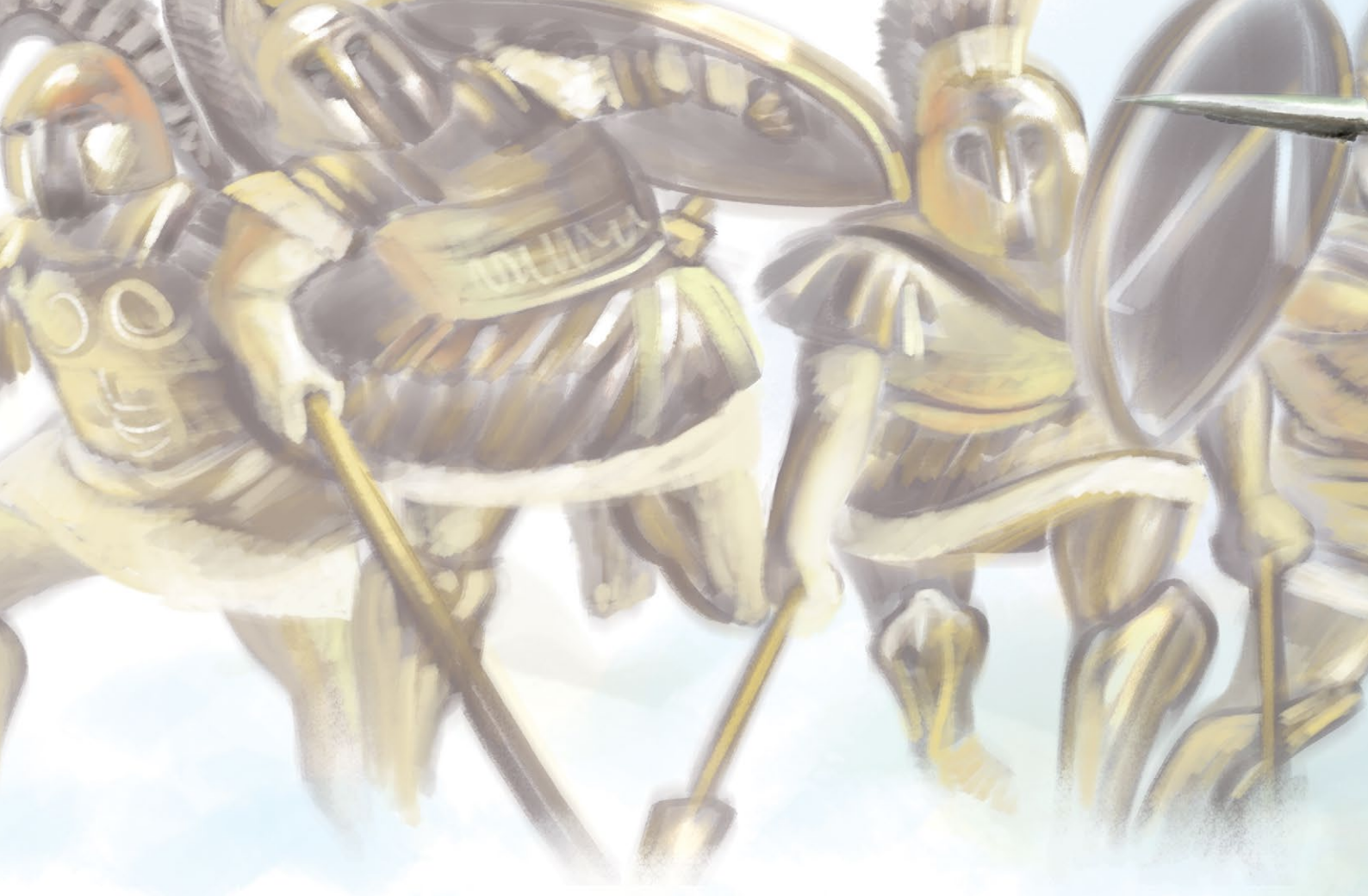
CLUB FOR UNESCO OF THE DEPARTMENT OF PIRAEUS & ISLANDS

Πέτρου Ράλλη 210 & Θησέως 1 Νίκαια,

Τηλ.: 210 4967757, Fax: 210 4944564 - www.unescopireas.gr e-mail: unescop@otenet.gr

εκδόσεις
ΑΓΚΥΡΑ

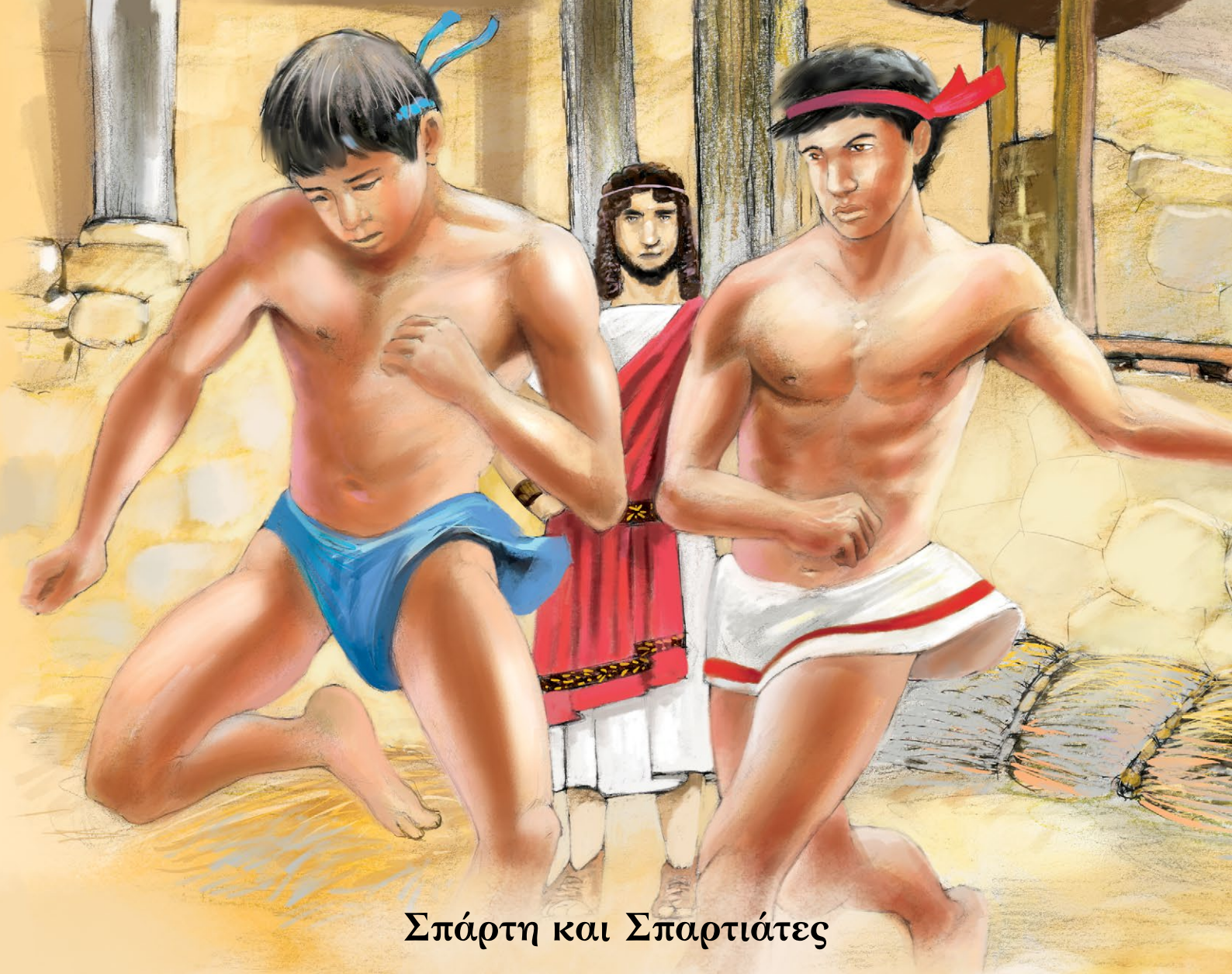
Οι 300 του Λεωνίδα της Σπάρτης, και οι επτακόσιοι Θεσπιείς

Έχεις ακούσει για τον Λεωνίδα, τον βασιλιά της Σπάρτης που ήταν μία από τις δύο πιο ισχυρές πόλεις-κράτη της αρχαίας Ελλάδας, μαζί με την Αθήνα; Έχεις ακούσει για τη μάχη των Θερμοπυλών και τον μεγάλο, παντοδύναμο βασιλιά της Περσίας, Ξέρξη; Αλλά και για τον πατέρα του, τον Δαρείο; Έχεις ακούσει για τους 300 στρατιώτες του Σπαρτιάτη βασιλιά που πολέμησαν στο πλευρό του ενάντια στους Πέρσες, μέχρι που ένας ένας σταμάτησαν να βλέπουν το φως του ήλιου; Έχεις ακούσει για τους άλλους στρατιώτες που επίσης έμειναν δίπλα στον περήφανο και γενναίο βασιλιά και πολέμησαν μέχρι την τελευταία τους ανάσα; Τους επτακόσιους Θεσπιείς;

Αν δεν έχεις ακούσει μέχρι σήμερα τίποτα από όλα αυτά, ήρθε η στιγμή να μάθεις τα πιο σπουδαία... Κι όταν τα μάθεις θα νιώσεις πόσο σημαντικό είναι να πιστεύεις σε κάτι στη ζωή σου με όλη τη δύναμη της ψυχής σου, ξεπερνώντας ακόμα και τον μεγαλύτερο φόβο που νιώθουν όλοι οι άνθρωποι: τον φόβο για τη στιγμή που θα σταματήσουν να ανασαίνουν σε τούτο τον κόσμο...

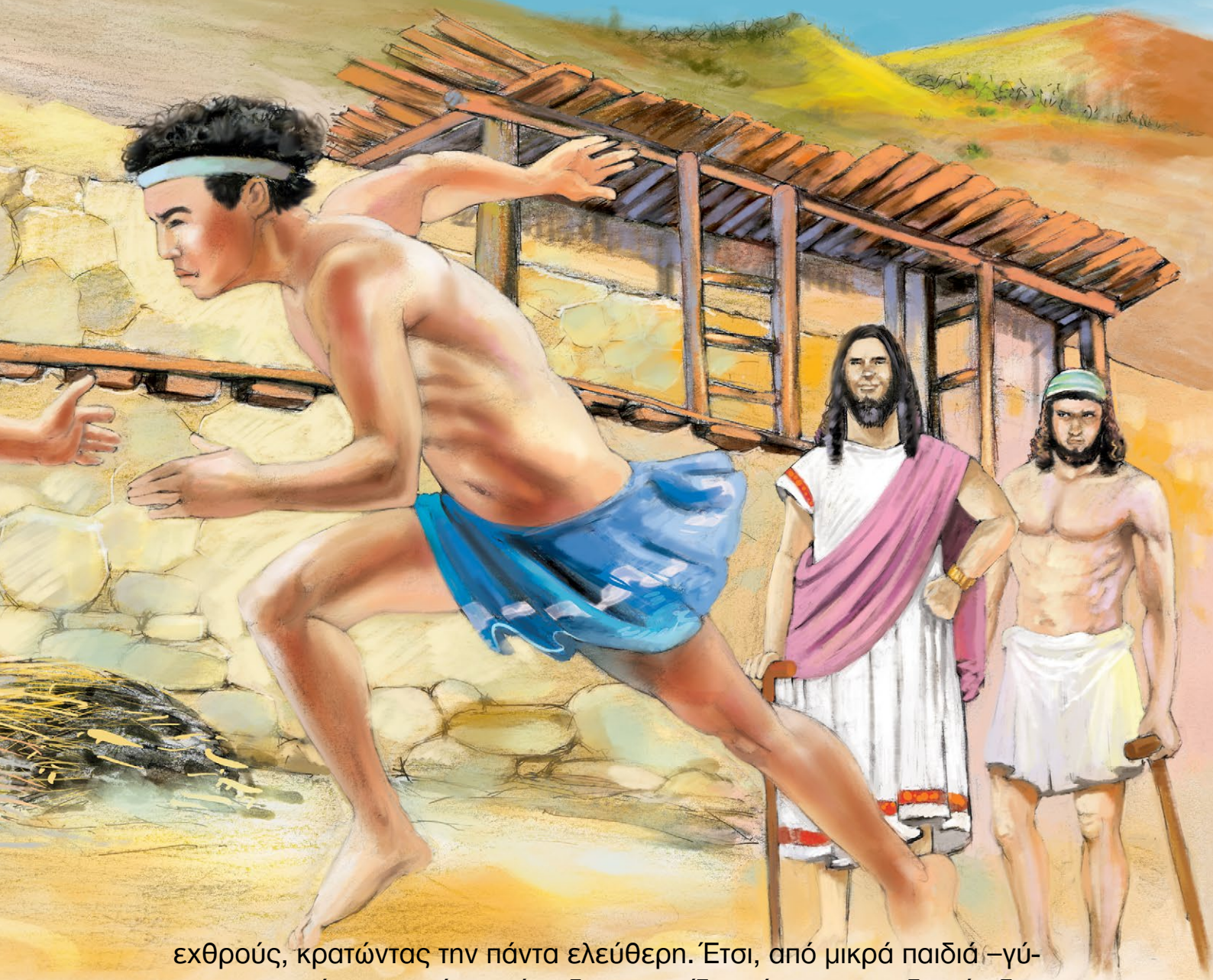
MOON
ABE

Σπάρτη και Σπαρτιάτες

Η Σπάρτη, πόλη ξακουστή σε όλο τον κόσμο, βρίσκεται νότια της Ελλάδας στην όμορφη Πελοπόννησο που γύρω γύρω βρέχεται από την καταγάλανη θάλασσα. Για να αντικρίσει όμως κάποιος τη θάλασσα, από την πόλη της Σπάρτης, πρέπει να ταξιδέψει περίπου 55 χιλιόμετρα. Η Σπάρτη, που είναι χτισμένη στις όχθες του ποταμού Ευρώτα και προστατεύεται από δύο πανύψηλα βουνά, τον Ταΰγετο και τον Πάρνωννα, έμεινε γνωστή στην ιστορία για τους αξεπέραστους σε ηρωισμό πολεμιστές της που πάνω απ' όλα τιμούσαν την πατρίδα τους. Κι όταν ζύγωνε η ώρα της μάχης, μολονότι δεν ήξεραν αν θ' αντίκριζαν ξανά αυτούς που αγαπούσαν, εκείνοι έλουζαν και χτένιζαν τα μακριά μαλλιά τους λες και θα πήγαιναν στη μεγαλύτερη γιορτή και όχι σε πόλεμο...

Κύρια λοιπόν ασχολία των Σπαρτιατών ήταν ο στρατός τους και η μεγαλύτερη έννοια τους να προστατεύουν την πατρίδα τους από τους

εχθρούς, κρατώντας την πάντα ελεύθερη. Έτσι, από μικρά παιδιά –γύρω στα επτά τους χρόνια– άρχιζε η εκπαίδευσή τους με ειδικούς δασκάλους: τους παιδονόμους, που φρόντιζαν να τα προετοιμάσουν για να γίνουν καλοί, πειθαρχημένοι και γενναίοι στρατιώτες. Πάνω απ' όλα όμως μάθαιναν να αγαπούν τους θεούς και να σέβονται τους νόμους της πατρίδας τους. Ζούσαν μέσα σε σκληρές χειμώνες καλοκαίρι και το κύριο γεύμα τους ήταν ο μέλας (μέλανας) ζωμός¹. Εκτός όμως από το σώμα εκπαίδευαν και το πνεύμα τους παίρνοντας από τους δασκάλους τους πολύτιμη γνώση γύρω από τα γράμματα, την ποίηση, τον χορό και τη μουσική. Μάθαιναν επίσης να σέβονται τους μεγαλύτερους και να περιφρονούν την άνετη ζωή και την πολυτέλεια. Δεν τους άρεσε η φλυαρία και αυτό που ήθελαν να πουν το έλεγαν σύντομα, χρησιμοποιώντας τις

1. Μέλας (μέλανας) ζωμός: ζωμός από χοιρινό, αλάτι, ξίδι και αίμα που μαγειρευόταν με ειδική προετοιμασία.

πιο περιεκτικές σε νόημα λέξεις. Αυτός ο τρόπος έκφρασης ονομάστηκε λακωνισμός. Η εκπαίδευσή τους κρατούσε δεκατρία χρόνια. Από τα είκοσι μέχρι και τα εξήντα τους χρόνια όμως ήταν στρατιώτες έτοιμοι, κάθε λεπτό, να πολεμήσουν για την πατρίδα τους.

Όταν ερχόταν η ώρα να πάνε στη μάχη βάδιζαν ο ένας δίπλα στον άλλον με βήμα ρυθμικό και σταθερό και ο καθένας είχε τον νου του να προστατεύσει τους συντρόφους του. Τα ρούχα τους είχαν χρώμα πορφυρό. Τα κράνη και οι ασπίδες τους, πάντα καλογυαλισμένα, άστραφταν κάτω από το φως του ήλιου. Πολεμούσαν σώμα με σώμα τους εχθρούς τους και όταν έβγαιναν νικητές από τη μάχη τιμούσαν όχι μόνο τους δικούς τους νεκρούς αλλά και των νικημένων. Κι όταν τελειωνε η μάχη μαζεύονταν όλοι μαζί και έτρωγαν. Πριν πιουν όμως κρασί έριχναν λίγο στο χώμα τιμώντας αυτούς που πια δεν θα ξανάβλεπαν.

